

JOONA HELLMAN
J. S. MERESMAA

POLTE

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© Joonas Hellman, J. S. Meresmaa
ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

ISBN 978-951-1-51883-9

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Omistettu kaikille heille,
jotka haluaisivat mutta eivät uskalla.*

OSA 1

SYÖTTÖ

1.

Kymmenet nappulakengät rapisivat pukuhuoneeseen johtavalla käytävällä, kun Joose päästi joukkueensa menemään edeltä kentälle.

Hän pysähtyi hetkeksi kynnykselle keräämään ajatuksiaan. Korvissa kaikuivat yhä kannustushuudot, joilla he olivat kohottaneet tunnelmaa ringissä seisten, käsivarret toistensa harteilla. Tuntui melkein kuin pukuhuoneen seinät olisivat imeneet sanat itseensä ja sykkisivät niiden voimasta. *FC Astra, FC Astra, voittoon johda!*

Joosen käsi nousi kaulakorulle, jota hän piti piilossa pelipaitansa alla. Hän veti sen esiin ja painoi huuliaan vasten. Se oli metallinen takinappi, jonka hänen entinen paras ystävänsä Väinö oli antanut hänelle alakouluikäisenä. Siitä oli pian yhdeksän vuotta. Melkein yhtä kauan Väinö oli ollut poissa. Hän oli muuttanut toiselle paikkakunnalle ja yhteys oli katkennut. Väinö oli julistanut napin olevan onnentalismaani, ja vaikka Joose ei pitänyt itseään kovin taikauskoisena, hän ei voinut kieltää, etteikö ajatellut korussa piilevän erityistä voimaa. Hän oli pitänyt sitä jokaisessa pelissä, ja vaikka peleihin oli sisältynyt niin tappioita kuin voittoja, aikaa myöten korusta ja siihen liittyvästä rituaalista oli tullut hänelle olennainen osa peliin valmistautumista.

Tämänpäiväisessä pelissä Villi Unitedia vastaan Joose tarvitsi sen tuomaa luottamusta enemmän kuin koskaan. Edessä oli

kovan tason matsi, ja Joosella olisi näytön paikka. Hän oli kuullut valmentajalta, että katsomossa istuisi tällä kertaa henkilö, jonka myönteinen arvio Joosesta voisi avata uusia ovia.

Ovia, jotka johtaisivat kohti hänen unelmaansa.

Muurilan kämmen laskeutui Joosen olkapäälle kannustavana läimäytyksenä. – No niin, Kalliojoki, mennäänpä ottamaan voitto kotiin.

Valmentajan sanat sytyttivät pienen, nälkäisenä kyteneen liekin leimuamaan rinnassa täydellä roihulla. Kuten usein ennenkin, tunne painoi varjoonsa muodottoman, uhkaavan hahmon, joka lymysi uskollisesti rinnan tienoilla. Joose tiesi hahmon kumpuavan salaisuudestaan ja sen synnyttämästä pelosta, mutta hän työnsi ajatuksen syrjään. Voitto oli se, mitä he tarvitsivat, ja voiton he myös ottaisivat. FC Astra näyttäisi jokaiselle katsomossa ja fanifoorumeilla, että tällä kaudella he olivat kuninkaita. FC Astra kohoaisi sarjajohtajaksi.

Joose nyökkäsi Muurilalle, sujautti korun takaisin paidan kätköön ja varmisti, että kapteenin nauha oli paikallaan olkavarren ympärillä.

Sitten hän hölkkäsi joukkueensa perään.

Ensimmäisen puoliajan he joutuivat pelaamaan vasten häikäisevää aurinkoa, ja ehkä se olikin yksi syistä, joiden takia puolustuksen Leo Lavolalta herpaantui huomio ja vastustaja pääsi murtautumaan laidasta läpi. Henrik Holm tuli maalilta vastaan. Joose tajusi, että maalivahti ennakoi liikaa. Perääntyminen oli kuitenkin myöhäistä. Villi Unitedin hyökkääjä oli nopeajalkainen ja harhautti onnistuneesti Astran topparin ja nosti pallon Holmin yli pompulla verkkoon.

Mieleessään Joose kirosi, mutta katsomon tuulettaessa ottelun ensimmäistä maalia hän jolkotti Astran toppari Emil Korpimäen

ja puolustaja Leo Lavolan luokse ja heitti näille pari kannustavaa sanaa. Otteluaikaa oli vielä runsaasti jäljellä, eikä heille olisi homma eikä mikään iskeä pari palloa vastapuolen verkkoon. He hoitaisivat tämän kyllä.

Maali sähköisti pelin. Astra alkoi prässätä kunnolla. Yrityksistä huolimatta maalintekopaikkoja oli vaikea saada, ja niinä kolmena kertana, kun se onnistui, vastapuolen maalivahti oli hereillä tai laukojan sihti pielessä.

Toisaalta tällä kertaa FC Astran puolustuksen linja piti, eikä Villi Unitedille avautunut maalintekopaikkoja sen paremmin kuin heillekään.

Joose aisti hermojen alkavan kiristyä. Kun tuomarin pilli vihelsi ensimmäisen puoliajan päättyneeksi, usealla joukkueesta oli otsa kurtussa. Matkalla tauolle Joose skannaili vaivihkaa pelikavereidensa ilmeitä ja piti korvansa auki kommenteille, jotka paljastaisivat, kuka tarvitsi eniten tsemppausta. Joukkueen jokainen jäsen saattoi olla hyvässä vireessä tai huippukunnossa fyysisesti, mutta ellei jokaisella ollut myös pääkopan sisällä palikat järjestyksessä, kokoonpanon pelistrategia saattoi hajota kuin savu tuuleen.

Muurila jättäytyi kävelemään Joosen rinnalle. Nappulakengistä varisheet nurmikökkäreet pilkuttivat käytävän lattiaa kuin murut, jotka johdattivat pahaa-aavistamattomat lapset noidan mökkiin. Tuoksui tuore hiki ja nurtsi.

– Ajatuksia? valmentaja kysyi.

– Mä vaihtaisin Malmin Korpimäen tilalle, Joose sanoi. – Sillä on nyt jokin juttu, joka vaivaa, eikä se saa itseään kokoon sen yhden virheen jälkeen.

Muurila nyökkäsi. – Samaa mieltä. Tehdään vaihto.

Kun valmentaja oli edellisellä kaudella nimittänyt Joosen joukkueen kapteeniksi, hän oli todennut kahden kesken käydyssä

keskustelussa, että Joosella oli luontaista herkkyyttä huomata toisten mielialat ja löytää juuri oikeat sanat, joilla kannustaa eteenpäin. Joose ei ollut itse niin varma, pitikö erityisyys paikkansa – kysehän oli pelkästään siitä, että vaivautui kuuntelemaan toisia ja osasi myötäelää heidän tilannettaan – mutta joukkueen kapteenin rooli oli hieno saavutus, jolla olisi painoarvoa jatkoa ajatellen.

Jonakin päivänä Joose aikoi pelata ammattilaisena. Eikä hänen tähtäimensä ollut vain Veikkausliigassa, vaan kotimaan ulkopuolella, kauempana Euroopassa: Joose ei ollut niin tarkka siitä, olisiko hän vielä joskus Valioliigan, Bundesligan vai Espanjan La Ligan riveissä, kunhan pelaisi pääsarjassa maailman huipulla. Ja tietenkin maajoukkueessa.

Se oli hänen unelmansa.

Hän uskoi, että hänestä olisi siihen, ja niin uskoi moni muukin. Ei kai Rafael Lange, mainetta niittänyt pelaaja-agentti, muuten olisi istunut katsomossa tunnuksenomainen pähkinäpussi avoimena sylissänsä. Joose oli luonut lehtereille vain yhden silmäyksen, mutta uskoi tunnistaneensa moitteettomaan pukuun sonnustautuneen herrasmiehen, jonka korpinmustissa hiuksissa erottui harmaat täplät ohimoilla.

Veeti Laine, Astran keskushyökkääjä ja Joosen paras kaveri, palautti Joosen maan pinnalle ruiskauttamalla urheilujuomapullostaan lorauksen suoraan keskelle rintaa. – He-hei, kapu, onko sulla kaksi vasenta jalkaa vai miksi missasit Danielin syötön?

Lupaava pelinrakennus oli tosiaan valunut hukkaan, mutta eri syistä kuin Veeti väitti. Keskikenttää pelaavan Daniel Ahon syöttö oli mennyt juuri sen verran sivuun, ettei Joose ollut mitenkään saanut palloa haltuun. Joose otti asian kuitenkin huumorilla.

– Parempi kaksi jalkaa kuin puujalka, hän laukoi Veetille, mikä aiheutti hörähdyksiä, sillä kaikkien mielessä oli vielä tuoreena edellinen ottelu, jossa Veeti oli saanut jalkaansa niin pahan

suonenvedon, että oli joutunut keskeyttämään pelin. Hän oli tullut myöhemmin yhteiseen illanviettoon pilailupuodista hankittu merirosvon silmälappu yllään.

Veeti nauroi muiden mukana. Hän oli sitä laatua, joka otti rässiä vastaan siinä missä sitä antoikin. Joose ei lainkaan ihmetellyt, miksi Veeti oli pidetty tyyppi niin kentällä kuin sen ulkopuolella.

Jaettu nauru jo itsessään paransi tunnelmaa. Huuleneitto jätettiin pian sikseen, sillä taukominuutit raksuttivat ja Muurila halusi hioa strategiaa. Vaikka vastapuolen pelaajakokoonpanoja ja strategioita päähkäiltiin etukäteen siinä määrin kuin se oli mahdollista tai hyödyllistä, itse pelitilanteessa kävi ilmi aina jotakin uutta, mikä vaati reagointia.

– Okei, kuunnelkaas kaikki. Me aletaan pelata *meidän* peliä. Nyt ollaan nähty, mitä Villi tekee ja missä niillä on heikkouksia. Niiden vasen pakki käy jatkuvasti ylhäällä eikä ehdi takaisin paikalleen. Oliver, Khalid – se on teidän tontti. Käytätte sen hyväksi. Juoksu selustaan heti kun on mahdollista saada riisto.

Muurila kääntyi katsomaan Joosea. – Ja niillä alkaa keskusta väsyä. Numero viisi ei jaksa enää painaa kunnolla, kiitos meidän prässin. Joose, sinä täytät sen tilan. Ole valmiina ottamaan pallo haltuun ja katso syöttöjä linjan taakse Veetille. Meidän pitää saada vähintään kaksi sisään, että saadaan hoidettua tää kotiin. Onko kysyttävää?

– Ehtiikö vielä käydä heittää vettä? Veeti leukaili ja synnytti naurunremakan.

Joose astui keskemälle. – Okei, jos se oli siinä, me ollaan valmiita. Eikö ollakin?

– Joo! toiset huusivat ja kerääntyivät rinkiin. Tekniset pelipaidat ja shortsit kahisivat, käsivarret hakeutuivat harteille ja hiestä nihkeisiin, viilenneisiin niskoihin.

- Ja mihin me ollaan valmiita? Joose huudatti.
- Ottaan voitto!
- Ja milloin me ollaan valmiita?
- Nyt!

Nappikset alkoivat takoa pukuhuoneen lattiaa yhdessä rytmissä. Joosesta tuntui kuin hänen oma sydämensä sykkisi sen mukana. – FS Astra, FC Astra, voittoon johda!

Voittoon johda, ja kohti unelmaa, Joose ajatteli, kun he lähtivät yhtenä jonona kohti kenttää. Rafael Langen silmät seuraisivat ja punnitsisivat jokaisen liikkeen, jokaisen siirron, jonka Joose kentällä teki.

Mutta se, mitä ne eivät päältä päin pystyneet näkemään, oli se, mikä Joosea eniten pelotti. Hänen salaisuutensa. Se, josta kukaan ei tiennyt. Se, jota hän uskalsi tuskin ajatella.

Salaisuus, jolla oli liekinheittimen voima tuhota unelmat tuhaksi.

Nimitäin hän, Joose Kalliojoki, oli homo.

2.

Tunnelma oli katossa, kun kaikkensa antaneet ja voitokkaat FC Astran pelaajat palasivat pukuhuoneeseen pelin jälkeen, Joose etunenässä.

Kapteenina, joka oli tehnyt ratkaisevan maalin vain viisi minuuttia ennen peliajan päättymistä, häntä oli kannettu tuollissa kentällä kuin kuningasta, mutta ahtaassa käytävässä oli kuninkaankin käveltävä itse. Veeti Laine oli tasoittanut pelin 55. minuutilla, ja siitä eteenpäin kumpikin joukkue oli tallonut nurmea kuin kevätlaitumelle päästetty mullilauma. Prässi oli ollut melkoista, sillä voitonjano oli korventanut kumpaakin eikä Villi United antautunut suosiolla. Laitahyökkääjä Khalid Wahidin syöttö oli murtautunut vastustajan puolustuksen läpi kuin luoti, ja Joose oli puskenut itsensä äärimmilleen ehtiäkseen hyödyntämään auenneen maalintekopaikan. Vaikka juuri sillä hetkellä hänen keskittymisensä oli ollut täysin pallossa ja pelissä, hän oli sisäistänyt tiedon, että tässä pelissä oli annettava kaikkensa. Hänen oli saatava Rafael Lange haluamaan hänet edustettaviensa joukkoon.

Kun Joose lysähti istumaan pukuhuoneen penkille, hänen reisilihaksensa tärisivät väsymyksestä ja pohkeita poltteli maitohappo. Nilkassa tuntui jäykkyyttä, ja kylkeä arasti kontaktin jäljiltä, mutta rankan pelin jälkeiset fyysiset aistimukset jäivät toiseksi voitonpäihtymyksen rinnalla.

Ovet kolahtelivat ja vitsejä murjailtiin. Joose kumartui avaamaan kenkiensä nauhat. Sivusilmällään hän näki, kuinka ympärillä lensi hikisiä ja likaisia vaatteita mytyiksi penkeille, kun ensimmäiset valmistautuivat menemään suihkuun. Pesutilat eivät olleet riittävän suuret mahduttaakseen kaikkia kerralla.

– Mä vannon, se tuomari ei kyllä yhtään katsonut sinne missä tapahtui, Khalid jyrisi Veetille. – Me missattiin vapaapotkun paikka.

– Mitä väliä, laitettiin silti Villit nippuun.

Valmentaja Muurila astui kaulanauha kilisten pukuhuoneen ovelle ja nojasi karmiin. Hänen katseensa etsi jotakin ja pysähtyi, kun tapasi Joosen. – Kalliojoki, ehditkö vartin sisään toimistolle?

Joosen sydän muljahti.

Tässä se nyt oli. Hän tapaisi Langen.

– Uuu, kapulla on niitä salaisia agenttijuttuja, Veeti innostui. – Jos äijä tekee diilin, sisällytä sun best bro mukaan, eikö niin? Vähän lisää kaupan päälle?

– Laine haluaa kenkiä lankkaan Valioliigaan, Daniel Aho härnäsi.

Joose sulki korvansa toisten läpänheitolta. Sydän oli alkanut hakata kuin hän olisi ollut takaisin kentällä, ottamassa haltuun irtopalloa rangaistusalueella.

– Joo, mä tuun, hän sanoi Muurilalle ja kiskoi paidan yltään. Nappikoru nousi paidan mukana iholta, ja kun se putosi takaisin, se kosketti Joosea kuin viileän sormen painallus.

Nyt kannatti pitää pää kylmänä, Joose ajatteli. Ei kannattanut toivoa liikaa. Oli liian aikaista päätöksille, pelaajasiirrot tehtäisiin vasta kauden lopussa. Lange olisi täällä vain haistelemassa, ottamassa tuntua hänestä.

Joose nappasi pyyhkeen mukaansa ja meni suihkuun. Tavallisesti hän peseytyi viimeisenä, sillä hänestä se osoitti hyvää

johtajuutta, mutta tämä oli poikkeustilanne. Kun hän tuli suihkusta hiukset vettä noruen ja palasi paikalleen pukeutumaan, Henrik Holm, FC Astran maalivahti, astui hänen luokseen. Holm oli ilman paitaa, pelkkä pyyhe vyötäisillään ja odotti suihkuvuoroaan. Holmilla ei tuntunut ikinä olevan kiire mihinkään – paitsi maalia vartioidessaan.

– Mennään äijien kanssa Anderssonille voittoa juhlimaan illasta, pääsetkö mukaan? Sinne tulee muitakin, siis tyttöjä, Henrik sanoi ja nytkytteli kulmakarvojaan vihjailevasti ylös alas.

– Joo, ilman muuta.

Joosea ei erityisemmin kiinnostanut juhliminen, mutta hän tiesi, että hänen oli oltava paikalla, ainakin näyttäydtyttävä siellä. Juuri nyt hänen ajatuksensa olivat aivan toisaalla.

– Pistä viestiä myöhemmin, mun täytyy mennä.

Holm nyökkäsi ja katsoi Joosea kiinteästi. – Mitä ikinä se Lange sanookin, sä tiedät itse oman arvosi. Pidä se mielessä.

Joose meni hämillen, eikä osannut kuin nyökätä. Mitä hittoa Holm oikein tarkoitti? Tiesikö hän jotakin? Oliko kyse ollut kannustuksesta vai oliko sävyssä ollut jotain varoittavaa?

Ajatukset kuohuivat, kun Joose veti yleen pehmoiset collegehousut ja pitkähihaisen ja lähti pukuhuoneesta.

Koska ottelu oli pelattu hyvin varustellulla seurakentällä, oli toimistokin oikea seuran kokoustila eikä mikään kenttämestarin konttikoppi. Ovi oli raollaan. Joose kuuli käytävään Muurilan tunnistettavan kumean äänen ja työnsi ovea varovasti auki. Hän ei tiennyt, olisiko hänen pitänyt koputtaa. Kaikkein viimeiseksi hän olisi halunnut vaikuttaa epäkohteliaalta agentin silmissä. Muurila huomasi hänet, veti oven kokonaan auki ja viittoi sisään.

– No niin, Kalliojoki, viimeinkin! Tässä tulee päivän tähti!

Joosea nolotti valmentajan sanat, kun hän luikahti sisään huoneeseen, sillä ei hän yksin ollut Astralle voittoa tuonut. Sitten

hän pysähtyi niille sijoilleen. Kokouspöydän ääressä istui toden totta harmaaohimoinen Lange, mutta myös kaksi paljon tutumpaa hahmoa.

Äiti ja isä.

Joose ei ollut kertonut heille mitään agentin läsnäolosta tämän päivän pelissä, joten heidän oli täytynyt saada kutsu tapaamiseen Muurilan kautta. Joose vilkaisi valmentajaansa otsa kurtussa. Yllätetyksi tuleminen ei tuntunut hyvältä. Joose oli mielestään jos sen ikäinen, että hänellä oli oikeus olla tietoinen tällaisista elämänsä liittyvistä tapahtumista. Niitä ei tarvinnut sopia selän takana aikuisten kesken.

Hän liimasi kasvoilleen kuitenkin neutraalin ilmeen, kun Muurila esitteli Rafael Langen. Agentti nousi seisomaan ja ojensi kätensä. Joose puristi sitä niin kuin isä oli neuvonut: lujasti mutta lyhyesti. Hän muisti katsoa silmiin.

– Hei vaan, Joose. Hienoa, että pääsit tulemaan. Ja onnittelut loistavasta pelistä. Sun nopeus ja hallinta erottuu edukseen. On ilo nähdä, kun joku pelaa niin fiksusti. Istu ihmeessä alas.

Joosen ajatukset löivät tyhjää, joten sanomatta mitään hän istahti Muurilan viereen, vastapäätä vanhempiaan. Lange asettui pöydän päähän tabletti edessään ja oletettavasti selasi muistiinpanojaan. Sivusilmällä Joose näki isänsä toiveikkaan, salaa innostuneen ilmeen ja vaivoin kätketyn hymyn. Hänellekin tämä oli iso juttu. Juuri isä oli aikanaan ostanut Jooselle jalkapallon ja opettanut, miten sillä pelataan. Äiti puolestaan näytti hiukan ärtyisältä eli väsyneeltä, mikä oli tavallista. Hän oli varmaankin lähtenyt töistä aikaisemmin. Joose muisteli, että äidillä oli tänään ollut aamuvuoro sairaalalla, ja hän tunsikin rinnassaan pienen tyytöisyyden. Oli varmasti vaatinut melkoisia järjestelyjä päästä tänne tänään. Mutta sellainen äiti oli. Valmis tekemään mitä tahansa lastensa vuoksi.

Heidän unelmiensa vuoksi.

Joose halusi, että äiti ja isä voisivat olla hänestä ylpeitä.

– En vie teidän aikaanne pitkään, Lange sanoi. – Mutta tahdoin tulla näyttäytymään kasvotusten, kun tiesin että tulossa olisi kunnan peli. Kuten tiedätte, edustan pelaajia, jotka haluavat rakentaa uraansa pitkällä aikavälillä ja jotka tähtäävät korkealle. Joosen nimi on tullut korviini jo viime kaudella. Vihdoin pääsin näkemään itse, kenestä on kyse.

Langen katse kiersi Joosen vanhemmissa, ennen kuin hän pysäytti sen Jooseen ja antoi hitaan hymyn vallata kasvonsa. Hymy paljasti rivin täydellisen valkoisia hampaita. Se ei ollut mainostajan epäilyttävä hymy tai petomainen hain hymy, vaan aito, avoin ja lämmin. Jooselle tuli tunne, että hänet nähtiin. Hänen hartioidensa kireys hellitti hiukan, ja hän vapautti sormensa, jotka olivat puristaneet collegehousuja reisien kohdalta pöydän alla.

– Mihin tällä tapaamisella oikein pyritään?

Kysymyksen esitti äiti. Joose pakotti kasvonsa pysymään peruslukemilla, vaikka häntä hymyilytti. Äidillä oli tapana käydä suoraan asiaan. Joskus se oli aiheuttanut noloja tilanteita, mutta toisinaan piirre oli paikallaan. Äkkiä Joose oli kiitollinen siitä, että vanhemmat olivat läsnä. Häntä jännitti liikaa, jotta hän olisi tiennyt, mitä sanoa tai kysyä. Pelin jälkeinen väsymys ei ollut sekään paras mahdollinen olotila agentin sanojen vastaanottamiseen. Entä jos hän unohtaisi jotain tärkeää?

– No, no, Tiia, ei kai tässä kuulustelua tarvitse aloittaa, isä toppuutteli hiukan huolestuneen näköisenä. Ehkä hän pelkäsi, että suoruus voisi suututtaa suuren ja kunnioitetun agentin, ja hetkeksi Joosekin valpastui. Hän vilkaisi Langea.

Agentti ei näyttänyt olevan millänsäkään. Hän nojasi tuolin selkämykseen rentona ja katsoi vanhempiin vakaasti. – Tehdään heti yksi asia selväksi. On hyvä, että kysytte mitä mielenne päällä

on. Vain siten voitte saada kaipaamianne vastauksia. Molemmipuolinen luottamus on ehdottoman tärkeää, ja se onkin yksi systä, joiden vuoksi halusin tavata teidät kaikki jo tässä vaiheessa. Joose on vielä alaikäinen, mutta jos kausi jatkuu näin vahvana kuin tähän saakka, en näe mitään syytä, miksei siirto aikuisten ammattilaissarjaan olisi mahdollinen.

Äidin otsa rypistyi. – Me kävimme tätä läpi viime vuonna, kun Joosea harkittiin miesten edustusjoukkueeseen, ja hän pelasikin pari edarin peliä. Mutta poika tuli järkiinsä ja laittoi koulun edelle. Ne aikataulut eivät olisi millään sopineet yhteen. Hän halusi pelata viimeisen junnuvuotensa omissa joukkueessa, jonka kanssa on pelannut kaikki juniorivuodet.

– Olen tästä tietoinen, Lange sanoi tyyneästi. – Ja se viimeinen juniorivuosi on nyt meneillään. On aika katsoa eteenpäin. Kasvua ei tapahdu ilman riittävää vastusta.

Muurila nyökytteli. – Juuri näin. Me ollaan nähty, miten moni lahjakkuus puhkeaa loistonsa vasta kun tarjotaan oikeanlainen ympäristö. Ja vaikka me Astrassa ollaan enemmän kuin tyytyväisiä Joosen panokseen joukkueessa, on ollut selviä merkkejä siitä, että Joose tarvitsee isompia haasteita. Olisin huono valmentaja, jos en ajattelisi pelaajieni parasta.

Rafael Langen katse siirtyi Jooseen. – Mitä sinulla, Joose, on sanottavaa tähän? Me ollaan kaikki muut oltu äänessä, mutta kuulisin mielelläni sinun ajatuksiasi. Mitä mieltä olet kaikesta tästä?

Joose jännitti lihaksensa, jottei alkaisi kiemurrella. Kaikkien katset olivat hänessä, ja vaikka hän oli tottunut siihen kentällä, täällä ei ollut palloa eikä peliä, joihin hän olisi voinut keskittyä.

– No tota...

Sekalaiset ajatukset laukkasivat mielessä. Mitä hänen pitäisi sanoa? Mitä häneltä odotettiin? Pelko ja innostus, toiveikkaus ja epä tietoisuus läikähtelivät yhtenä vellovana massana hänen

kropassaan. Ja jossain siellä pohjalla, hyvin syvällä mutta kaiken ytimessä, lymysi kauhu. Jos totuus hänestä paljastuisi, kaikki olisi ohi. Ani harva huippujalkapalloilija oli homo. Ei ainakaan niin, että olisi ollut ulkona kaapista. Joose tiesi, että sille oli syynsä.

Hän kohensi asentoaan suuremmaksi tuolilla, nosti kätensä pöydälle ja selvitti kurkkuaan. Pelko lepatteli rinnassa, mutta Joose koetti olla huomioimatta sitä.

– No siis mä... Mä olen ensinnäkin tosi otettu tästä tapaa-
misesta ja siitä, että mun nimi on noussut esiin. Oon tehnyt tosi
paljon töitä sen eteen, ja aion siis jatkossakin tehdä. Koska mä
haluan olla paras. Mä haluan olla seuraava tähti, joka Suomesta
tulee. Mutta pohjimmiltaan mä haluan vaan pelata palloa. Se on
ollut mun unelma ihan lapsesta saakka. Tai ei pelkkä unelma,
vaan se kuka mä oon.

Puheensa aikana Joose oli laskenut kädet takaisin pöydän alle,
sillä hän oli alkanut väännellä niitä hermostuneesti. Poskilla tun-
tui lämpöä, ja hänen katseensa jumittui Langen tabletin suun-
taan. Hän ei uskaltanut katsoa suoraan kehenkään. Hän oli var-
masti sopertanut jotain tosi noloa ja naiivia.

– Tähtäät siis täysammattilaiseksi? Lange kysyi.

– Joo. Siis, joo, ehdottomasti! Joose nykäisi päänsä ylös. Ei kai
hänen puheestaan ollut saanut käsitystä, että hänelle riittäisi mikä
tahansa pihapelailu?

Lange nyökkäsi ja teki merkinnän tablettiinsa.

– Maksaako tämä meille jotakin? Jos siis Joose päättää valita
sinut agentikseen.

Kysymyksen esitti jälleen äiti. Tällä kertaa Joosea jo vähän
hävetti, ja hän valui aavistuksen alemmas tuolillaan. Olisipa ollut
lippis tai huppu, jonka olisi voinut vetää kasvoilleen.

Rafael Lange hymyilytti kysymyksen muotoilu, eikä ihme.
Äiti ei tainnut olla ihan kartalla siitä, että Joose tässä oli se, joka

saisi olla kiitollinen, että Langen kaltainen agentti oli hänestä kiinnostunut.

– Ei, teidän ei tarvitse maksaa minulle mitään. Jos ja kun siirtosopimus syntyy, otan osuuteni siitä. Myöhemmin voimme katsoa sponsorisopimusten provisiopalkkiota, mutta se ei ole tämän hetken asia. Nyt me vasta tutustumme. Pääsääntö on se, että vasta kun rahaa liikkuu Joosen suuntaan, sitä liikkuu myös minun suuntaani.

Langen älykello päästi hennon piippauksen. Agentti nousi, veti puvuntakkinsa etutaskusta käyntikortin ja liu'utti sen pöydän poikki Jooselle. – Minun on lähdeävä seuraavaan tapaamiseen, mutta tässä ovat yhteystietoni. Vastaan mielelläni kysymyksiin, jos niitä ilmenee.

Kaikki nousivat seisomaan, Joose viimeisenä. Hän puristi mustaa, vahvalle paperille painettua käyntikorttia kuin avainta, joka sopisi unelmien tulevaisuuden avaavaan lukkoon. Langen yhteystiedot lukivat kortissa kultaisin kirjaimin.

– Onnittelut vielä voitosta, Joose, agentti sanoi ja katsoi häntä silmiin totisena mutta lämmin tuike silmissään. – Me tapaamme pian.

3.

Andersson, eli FC Astran oikea laitahyökkääjä Oliver Andersson, asui yksikerroksisessa omakotitalossa lähiön laitamilla, lähellä kuntorataa.

Talo oli rakennettu aikakaudella, jolloin suosittiin tiiliverhoiluja, isoja ikkunoita, avokeittiöön yhdistettyjä avaria oleskeluhuoneita sekä pitkiä käytäviä, joiden varrelta löytyivät kaikki muut huoneet. Skandinaavisen pelkistetty design-sisustus yhdistyi Oliverin isän hifi-laitteobsessioon, mutta uusinta teknologiaa edustavien laitteiden ja tilan lisäksi talossa oli parasta se, kuinka usein Oliverin vanhemmat olivat poissa ja kämppä ihan luvallisesti joukkueen jätkien käytössä.

Kun Joose saapui, jättiscreenillä pyöri FIFA-peli ja kaja-reista pauhasi kovaääninen musiikki. Bassojytkeen lomasta kuului satunnaisia pelin kirvoittamia huudahduksia. Eteisen kenkämäärästä oli pääteltävissä, että paikalla olivat suunnilleen kaikki, myös ne Holmin mainostamat mimmit ja joitakin muita lukiosta.

Joosea väsytti, vaikka hän oli ottanut nokoset ennen kotoa lähtöään. Rafael Langen tapaaminen rankan pelin jälkeen oli vienyt kaikki mehut, eikä hän ollut juuri osallistunut automatkalla vanhempien käymään keskusteluun hänen tulevaisuuden näkymistään. Isä oli innoissaan, äiti varautuneempi. Roolijako oli tuttu. Joose oli antanut heidän täyttää auton puheellaan. Hän oli pidellyt Langen antamaa käyntikorttia ja tuijottanut sitä kuin

vain siten voisi olla varma, ettei ollut nähnyt unta. Kun Joose kallisti samettisen mustaa käyntikorttia, kirjaimet ja numerot kimmelsivät kultaisina. *Rafael* hiton *Lange* oli kiinnostunut *hänestä*, Joose Elias Kalliojoesta.

Se tuntui uskomattomalta.

Se tuntui uskomattoman pelottavalta. Kun pitkäaikainen unelma alkoi hitaasti raottua kuin aarrearkun kansi, kuvitelma muuttui todeksi. Ja totuus, kuten Joose tiesi, osasi olla julma. Toisin kuin kuvitelmia, totuutta ei päässyt karkuun.

Äiti oli iskenyt ruokapöytään pelipäivän pastan, jonka oli valmistanut edellisenä iltana valmiiksi. Hän tiesi sen olevan Joosen lempiruokaa. Joosen pikkusisko Annu oli liittynyt heidän joukkoonsa ruokailun ajaksi mutta liennut paikalta vähin äänin vain puolet annoksesta syötyään, sillä puheenaihe oli pysynyt sitkeästi jalkapallossa ja agenteissa ja siinä, mitä kaikkea heidän tulisi ottaa huomioon Joosen tulevaisuutta suunniteltaessa.

Oli tietysti hienoa, että hänellä oli vanhempiansa täysi tuki. Mutta säilyisikö se silloinkin, jos he tietäisivät totuuden hänestä?

Matkalla Anderssoneille Joose oli lähettänyt siskolleen hauskan meemikuvan saukosta, Annun lempieläimestä. Hänestä oli tuntunut kurjalta se, miten päivällinen oli sujunut. Annu ei vastannut viestiin, mutta Joose näki, että se oli luettu.

Hänen pitäisi puhua siskonsa kanssa pian.

– Kato, pääsihän se kapukin lopulta paikalle! Henrik Holm astui Joosen luo ja takoi häntä olkapäähän.

– Hiljaa virtaa Kalliojoki! kuului huudahdus sohvaryhmän suunnalta.

Joose tunnisti Veetin äänen ja tunsu suupielensä nykivän. – Ja laiskasti loiskuu Laine! hän heitti takaisin.

Holm siirteli jalkojaan hermostuneena. – Hei kuule, Kalliojoki. Tuus vähän tänne, mä haluan esitellä sut yksille tyypeille.

Ei taas, Joose ajatteli ja tukahdutti huokauksen. Holm oli surullisen kuuluisa siitä, että pyrki puheisiin naisten kanssa joko Veetin, Joosen tai Khalidin kautta. Äijän itsetunto kuivui kokoon pelikentän ulkopuolella, samoin kielenkannat.

Joosella puolestaan ei ollut mitään vaikeuksia puhua tytöille. Ei vain olisi aina huvittanut toimia puhemiehenä.

– Mitä, kuvitteletko sä, Henkka, että mä tarvitsen sun jee-siä naisten kanssa? Joose kuittaili, vaikka tasan tarkkaan tiesi, ettei kyse ollut hänestä vaan Holmista. Mutta Joose ei olisi ollut Joose tai FC Astran kapteeni, jos hänellä olisi tapana jättää kaveri pulaan.

Kun Holm koetti änkyttää jotain pehmentävää, Joose taputti häntä olalle samalla kun potki kengät jalastaan ja virnisti. – No esittele nyt sitten.

Keittiössä seisoivat tyttöporukka, josta Joose tunsu entuudestaan samaa lukiota käyvät Aadan, Sofian ja Ronjan. Holm tuuppi häntä kuitenkin vaivihkaa kohti kahta tyttöä, joita Joose ei ollut tavannut aiemmin.

Kävi odotetusti, eli lopulta se oli Joose, joka päätyi esittelemään Holmin Alisalle ja Nellille. Alisa muistutti ulkonäöltään häiritsevän paljon Joosen riparikesäistä tyttöystävää Liljaa. Se oli ollut muutaman kuukauden juttu, joka oli päättynyt syvään hämmennykseen Joosen osalta ja syvään loukkaantumiseen Liljan puolelta, ja Joose halusi mieluummin vain unohtaa koko tapauksen. Lyhyt suhde tytön kanssa oli ollut yksi merkittävimmistä todisteista Jooselle hänen omasta seksuaalisesta suuntautumisestaan, eikä hänen silloin läpikäymänsä tunteet olleet kevyimmästä päästä.

Alisa ja Nelli lämpenivät Joosen johdolla juttelemaan niitä näitä, Holm punasteli ja nyökkäili vieressä. Kun Joose sai juomätkin käteensä, hän alkoi valmistella tyylikästä poistumista, sillä

olohuoneesta kuuluvat FIFA-pelistä kertovat huudot vetivät häntä puoleensa.

Hän heitti ilmoille aloituksen, joka vetäisi Holmin keskelle keskustelua, ja luikahti heti tilaisuuden tullen takavasemmalle.

Henkka saisi opetella uimaan ilman kellukkeita, hemmetti soikoon.

Olohuoneen puolella kaksi isoa kulmasohvaa hytkyivät joukkuelaisten painosta. Pelivuorossa olivat Eetu ja Juho FC Barcelonan joukkueessa sekä Oliver ja Leo Real Madridissa. Kun Joose astui sohvan taakse, käynnissä oli kick-off-pelin loppuhuipennus, jossa Real Madrid sai pahasti turpaan.

Eetu, Juho ja heitä kannattaneet astralaiset puhkesivat huutoon ja läimivät ylävitosia. Leo viskasi ohjaimen tyynylle, Oliver loikkasi pystyyn ja ilmoitti hakevansa lisää juotavaa. Joose tunsu sormiensa syyhyävän halusta päästä ohjaimen käsiksi. Ei riittänyt, että hän oli pelannut tänään turnauksessa, harjoitteli liki joka päivä ja näki unensakin viheriön valoissa. Ei, jalkapallo oli hänen veressään, hän janosi sitä joka hetki lisää.

– Come on äijät, nyt otetaan vähän pitempi erätauko! Daniel Aho ilmoitti nojatuolista, jossa oli istunut leveässä haara-asennossa ja näprännyt puhelintaan. Hän pelasi FC Astrassa hyökkäävää keskikenttää, ja Joose oli melko varma, että jos Daniel olisi ollut vähän vähemmän ärhäkkä tunkemaan nenäänsä toisten asioihin, hänestä olisi voinut olla ainesta joukkueen kapteeniksi.

– Ei elämä voi olla pelkkää palloa, kyllä siihen tarvitaan vastapainoksi myös pill... Danielin sanat katkesivat, kun vieressä seisutyt Emil mäjäytti häntä sohvatyynyllä päähän.

– Au, hei! Daniel protestoi mutta alkoi nauraa ja yritti riistää tyynyä Emililtä.

– Täällä on naisia talossa! Emil suhahti ja nykäisi tyynyn itselleen.

– No eipä niitä mun silmääni näy yhtäkään, Daniel sanoi ja jatkoi sitten virnuillen: – Paitsi yksi sievistelevä neiti mun edessä. Korpimäen pyhäkoulu kokoontuu taas. Kiristääkö nuttur?

Emil näytti Danielille keskisormea.

– Ei kai ne uskalla tulla tänne, kun te käyttäydytte kuin apinat, Joose totesi ja lysähti sohvalle kohtaan, joka Oliverilta oli vapautunut. Samassa Oliver tuli takaisin ja ojensi toisen kantomansa juomatölkin Jooselle.

Joose siirsi jo pitelemänsä oluen, jota ei aikonut juoda, vai-vihkaa lattialle jalan viereen.

– Voittajien malja, hän julisti, sihautti oman tölkkinsä auki ja nosti sitä. – Nyt kun me kaikki ollaan paikalla. Onko jokaisella juoma?

Joose katsoi saamaansa lonkeroa ja irvisti sisäisesti. Hän ei voinut kieltäytyä, mutta ei hän halunnut myöskään humaltua. Hän tiesi paremmin kuin hyvin, että muutammat joukkueen jätkistä kohottivat kuppia vapaailtoinaan, kun seuraavana päivänä ei ollut peliä, mutta Joose ei halunnut ottaa riskiä, että vahingoittaisi kroppaansa. Hänen ruumiinsa oli hänen työväliseensä. Ilman sen täydellistä hallintaa ja toimintakykyä hän voisi sanoa unelmilleen hyvästit. Alkoholi ja muut päihteet olivat väistämätön nuoruuden viidakko, jossa hänen oli yritettävä luovia sekä itseään että sosiaalisia tilanteita kunnioittaen.

Kun voittajien malja oli juotu ja taustamusiikki peitetty hetkeksi Astra-huutojen ja jalkojen tömistelyn alle, Daniel palasi esille ottamaansa aiheeseen. – Seriously, äijät, ne Tinderit auki ja valikoima esiin! Ei pitäis bännejäkään enää olla kenelläkään!

– Puhu vaan omasta puolestas, Emil huomautti. – Vain sä, Juho ja Mathias ootte täyttäneet kahdeksantoista.

– Amatööri, Veeti mutisi ja veti oman puhelimensa esiin. – Ne rajoitukset pääsee kiertämään, jos osaa sellaiset erikoistaidot